

ÁFRA JÁNOS

Visszhangzik hasából

Emlékszel még a diavetítő zajára, a villódzó falra,
ahogy a sötétben az ábrák megindultak rajta,
emlékszel a fekete-fehér tévére és a szememre,
amikor az animált figurákat először láttam
egy színes képernyőn, mert hozta a mikulás, és lám,
emlékszel a mozizásra, a fals hangú sárkányra,
vajon emlékszel a mindent elnyelő fényre, anyám,
és látod-e most, amire emlékezni nem lehet,
ahogy úszik át a szó belém, miközben ég a képzelet,
mellkasodból indulva, hangszáladat rezgetve,
nyelved és ajkad ívein pattog, mielőtt kijutna a légre,
aztán legördül a hídról a tároló legmélyére,
zuhan a kiscigány, kacsától esik be a fejbe,
átrezeg a dobhártyán és a csontocskákon,
rést üt az érdektelen tényeken, életem berepesztve,
a semmiből jön, és aztán felfalja, amiben van öröm,
magába omlasztja a mindenségbe széthányt
tárgyakat, hogy a burjánzó képek tovább kavarg-
hassanak, emlékszel, ahogy a zöldfülű kismackót őrzöm
szorongatva, vagy a vakondra, aki ott díszelgett
nyugtatólag a háziorvosi rendelő ajtaján, emlékszel
a gombaházak közt taposó nagyorrú varázsló jaj-
veszékélésére, a fából faragott, orrnýúlós fiú hazudozására,
vagy arra a vékony, szőke babára, akit levetkőztettünk
az óvodában, és hogy milyen a bolygójáró kisherceg rózsája,
a könyvre, amit apám adott, felkészítve az örök haldoklásra,
emlékszel a kockásfülű rémre, a megépített harctérre,
ahol összecsaptak a csokitojásból előbújt lények
az alakváltó robotokkal, az egérrel babráló szerencsétlen
macskára, és arra a lusta, narancssárga dögre,
aki szövegbuborékokon át flegmán üzengetett nekem,
a szupererős emberállatokra és állatemberekre
emlékszel-e, a pókra, a denevérrre, az origamiból hajtogatott
darvak kamikaze repülésére, a légszemű tündérre,
aki talán nem is történetből lépett elő, hanem egy repülő
csészealj fényéből, emlékszel még a képes bibliai estimesékre,
ahogy árad ránk a csoda, az óriást legyőző suhancra,
a kútba dobott kistestvérre, aki belezuhant a királyságba,
akiről azt hittem, én vagyok, de mégsem, emlékszel
arra az ismétlődő álomra, ahol valaki színes örvénybe zuhan
egy örökké újrajátszott sámáni vízióban, emlékszel-e
még a kosárra, a babára, az átokverésre és az adományokra,

mondd, emlékszel a kitépelt nyelvű, toronysapkás
manók toprongyos ruhájára és szivárványt rejtő ékszer-
dobozukra, amiből előugrottak a szentanyák, vagy
ez csak egy újabb ötlet, kettő, három összehordva,
amit a szó vág a voltra, és már van, mert kifakadt e has-
falmetsző árulásban, emlékszel-e hát a borzongatón
bóbitás égre, meg a szorongató feledékenységre,
hogymi volt a mindenség nélkülünk, mielőtt a kiscsömböc
kigördült a semmi ajtaján, ebbe a csodára éhező,
ragadós világlásba, vagy eleve ő árasztotta szét
a földből lett és földbe vesző tömeget, annak minden
képzelt, mondott és térbe oltott, szótt alakjával,
és mi most is épp hasítjuk tovább végestelen hasát,
ezért van ez a fene nagy, bűzös felfordulás,
amiben nem talál végső helyet sem élő, sem holt,
mert egymást rágja úgyis, ami lesz, s ami volt.

